

Sjette søndag efter påske 2024

Salmer: 257, 299, 377, 292, 725

Kom, Herre Jesus. Amen.

Joel 3, 1-5; ApG 1, 12-14; Joh 17, 20-26

Det er første gang i min tid som præst, at jeg har været ræd for ikke at få skrevet min prædiken, sådan som jeg var det i går eftermiddags, og papiret stadig stod blankt og tomt for mit åsyn. Jeg følte ikke, at jeg havde noget at sige, jeg følte og har gjort det i et stykke tid, at verden er forladt af Gud og vi overladt til os selv helt uden kendskab til ham som andet end en fortidig vildfarelse eller som en historie fra et fjernt land, der ikke vedkommer os. Men den Gud, der skaber ud af intet, kunne dog også i denne situation hjælpe mig, for vi er jo netop i tiden mellem Kristi himmelfart og pinsen, hvor hverken Jesus eller Helligånden er til stede, og vi sidder som apostlene, kvinderne og Jesu brødre, der holdt lav profil inden dørene imens de bad.

Min følelse af gudsforladthed skyldes den ny abortlov, og før jeg begynder at tale om den vil jeg skynde mig at tage de nødvendige forbehold og sige, at jeg helt og fuldt anerkender, at abort ikke er nogen let beslutning, selv om den forsøges gjort let med den ny lov, hvilket er er bare ét af problemerne ved den.

Men nu til loven: Jeg hørte for nylig en samtale mellem et folketingsmedlem, hvis parti går ind for en abortgrænse på 22 uger, og Joachim B. Olsen, i anledning af denne abortlov, som ikke alene hæver abortgrænsen til 18 uger, den giver også umyndige piger ret til at få foretaget en abort uden forældrenes samtykke. Det er efter sigende en kæmpesejr for kvinderne – eller personer med en livmoder – som politikerne benævnte os. For nu handler abortgrænsen alene om sundhedsfaglige argumenter og ikke om etik og moral. Jeg skal ærligt indrømme, at jeg studsede over det med de sundhedsfaglige argumenter, for en kirurgisk abort er jo et indgreb, som der vel er en risiko ved, og så

gætter jeg også på, at en 15-16-17-årig pige objektivt kan have svært ved at overskue konsekvenserne af at få en abort, måske ovenikøbet en senabort, hvorfor de psykiske efterveer kan blive ganske belastende for hende. Og det må vel også have noget med det sundhedsfaglige at gøre. Nu var politikerens så sikker i sin sag, at jeg gav mig til at undersøge, hvad disse sundhedsfaglige argumenter gik ud på, og jeg fandt frem til, at det både har noget at gøre med, hvornår man juridisk bliver betegnet som en person, hvilket man bliver fra svangerskabets 22. uge, og hvornår fostret kan føle smerte. Det kan det angiveligt ikke i uge 18. En cheflæge fra Roskilde kunne med en nok så sukkersød stemmeføring således berette: *»Vi ved efterhånden, og det er vi ret overbeviste om, at fosteret ikke kan mærke smerte på det her tidspunkt. Smerte er en ret kompleks reaktion, som også er en smerteoplevelse, og der skal hjernen være en del mere udviklet for at kunne mærke det, end det er i uge 18.«* Nu er en abort i uge 18 er en reel fødsel, og her kunne cheflægen dog fortælle, at de

fleste fostre dør under fødslen, fordi det er hårdt for dem, men skulle nogen vise livstegn efter fødslen, drejer det sig om diskrete små gisp, hjerteaktion og nogle små spjæt, hvorefter fostret efter nogle minutter eller op til en times tid sover ind, og det skulle være ganske fredeligt at se på.

For mig var dette meget voldsomt at høre om, og at et sundhedsfagligt argument, der bygger på en antagelse – for en antagelse er det kun at være »ret overbevist«, man kan jo ikke spørge barnet – er blevet grundlag for en højere abortgrænse, er for mig at se et vidnesbyrd om, at det i virkeligheden handler om noget andet, nemlig om ideologi, om en rettighed for kvinder, og det var selvfølgelig også det, det handlede om for den nævnte politiker. Derfor skulle moralen og etikken ud af ligningen. Da Joachim B. Olsen forsigtigt – for det skal man åbenbart være i denne diskussion – indvendte, om ikke om man kunne sige, at et 18 uger gammelt foster var på vej til at blive et menneske, svarede hun: *»Jo*

netop, på vej!« og så var der ikke mere at sige til den sag. I forgårs hørte jeg så en anden læge – i en anden forbindelse – hævde, at de af hans kolleger, der ikke ville deltage i abort af religiøse årsager, var ganske langt ude, når de sådan lod sig diktere af en flere tusind år gammel bog og dermed tilsidesatte »humanismen« i deres gerning. Nu er humanisme og kristendom ikke det samme, men at være modstander af abort eller en hævet abortgrænse er ikke nødvendigvis inhumant - de færreste ønsker køkkenbordene og strikkepindenes tid tilbage. Abortspørgsmålet handler imidlertid om liv og identitet, om netop det humane, det menneskelige, hvornår vi bliver vi os? Og for os, som er kommet ud på den anden side, så var vi vel også os, da vi 18 uger gamle lå i Mors mave? Og vi burde derfor alle have en interesse i, at nogen er det ufødte barns forsvarer. Ikke mindst i et land, hvor det er muligt for alle at planlægge en graviditet og opfostre et barn i gode og trygge rammer, om ikke andet ved en bortadoption.

Jeg har, siden det blev klart, at loven ville blive vedtaget, været nærmest fortvivlet over, at dette kan ske i et land, der kalder sig kristent. Det er så min lod at tale ind i dette, og der er det så, at denne sære ventetid mellem Kristi himmelfart og pinsen måske er ganske god. For vi er som sagt Gudsforladte nu. Det er først på søndag det store under skal ske, at Gud bliver nærværende i alt, der er omkring os, det er dér, han vil knytte sig til os ved sin Ånd. Det er nu, vi for alvor kan mærke, hvad det vil sige at vort hjerte er uroligt, indtil det finder hvile i Gud. Men for det urolige hjerte er der også trøst at hente, for vi hører i dag, at Jesus beder for os. Det at være en del af Guds skaberværk, at være den, hans søn beder for, ja, ikke alene dét, han beder ligefrem for, at vi skal være ét med ham, ligesom han er ét med sin far, er noget ganske enestående. Jesus siger i dag noget meget mærkeligt: at Gud har elsket ham, *før* verden blev grundlagt. Det vil sige, at Jesus – i Johannes´ forståelse – har været en del af Guds frelsesplan hele tiden, men først da han kom til jorden i

menneskeskikkelse, som menneskers lys, erkendte vi, hvem Gud var. Sådan er det jo også, når et barn bliver født. Man erkender først, hvem det er, når det kommer ud, men det har jo været der fra skabelsens begyndelse. Vi siger altid, at vi skal se Gud i vores næste, behandle ham eller hende, som var han eller hun Gud selv, vi er jo skabt i Guds billede, og man kunne spørge, hvorfor det ikke gælder det ufødte barn. Jeg tror også, at det ville være bedre for kvinderne, der skal tage en svær beslutning. Det kan vi jo så hver især gå hjem og reflektere over, men for at vi ikke skal gå alt for slukørede herfra, vil jeg slutte med Jesu ord til sin fader om os:

»Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.«

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.